

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

02 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte - Petru Ursache,

judecătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Popescu Ion în numele inculpatului Plotnicov Veaceslav, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 05 februarie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 noiembrie 2015, în cauza penală în privința lui

Plotnicov Veaceslav Ivan, născut la 22.07.1969, originar și domiciliat în mun. Chișinău, str. G. Coșbuc, 15, ap. 5.

Termenul de examinare a cauzei:

instanța de fond: 18.11.2013 - 05.02.2015;

instanța de apel: 08.06.2015 - 11.11.2015;

instanța de recurs: 08.06.2016 - 02.11.2016.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1^a) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 05 februarie 2015, Plotnicov V. a fost condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții publice pe un termen de 2 ani, iar conform prevederilor art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Rebeja V. a fost admisă parțial, fiind dispus încasarea din contul inculpatului a sumei de 3 250 lei, cu titlu de prejudiciu material și sumei de 5 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, în rest, acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că, la începutul lunii aprilie 2013, Plotnicov V., aflându-se pe str. Miron Costin, mun. Chișinău, având scopul și intenția de a dobândi ilicit bunurile altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul restaurării a patru uși din lemn, a obținut de la Rebeja V., mijloace bănești în sumă de 3 250 lei, după care fără a-și

onora obligațiunile, s-a sustras cu banii dobândiți, cauzând astfel părții vătămate o daună materială considerabilă în mărimea sumei respective.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri acuzatorul de stat și avocatul Popescu I. în numele inculpatului Plotnicov V. care au solicitat:

acuzatorul de stat, casarea parțială a acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Plotnicov V. să fie condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții ce țin de gestionarea bunurilor materiale pe un termen de 3 ani, cu admiterea integrală a acțiunii civile și încasarea din contul acestuia în beneficiul părții vătămate a sumei de 9 250 lei.

În motivarea cerințelor sale acuzatorul de stat a menționat că, instanța de judecată constatând în ședință că, inculpatul într-adevăr a săvârșit infracțiunea imputată, nu a luat în considerație toate circumstanțele cauzei, adică nu a ținut cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, faptul că el a comis o infracțiune gravă, de circumstanțele și motivul comiterii acesteia, neprezentarea inculpatului în cadrul examinării cauzei penale în instanța de judecată, datorită cărui fapt a fost necesar anunțarea lui în căutare, de personalitatea inculpatului, de faptul că, în cadrul urmăririi penale acesta nu a recunoscut vina și nu a fost restituit prejudiciul cauzat prin infracțiune.

Astfel, în cazul examinării dosarului penal în lipsa inculpatului și cu anunțarea acestuia în căutare, nu este posibilă aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Totodată, partea acuzării a menționat că, la adoptarea sentinței, instanța parțial a admis acțiunea civilă înaintată, fără soluționarea definitivă a acesteia, în cazul în care toate circumstanțele cererii au fost soluționate în fond.

avocatul Popescu I. în numele inculpatului, casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri de achitare, deoarece fapta nu a fost săvârșită de către inculpat.

În motivarea cerințelor avocatul a menționat că, în plângerea părții vătămate nu a fost indicat că inculpatul l-ar fi înșelat sau ar fi abuzat de încrederea sa.

Astfel, la baza învinuirii au fost puse declarațiile contradictorii ale părții vătămate relatate în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul ședinței de judecată, care nu pot servi drept probă ce ar dovedi vinovăția inculpatului, or ultimul nu a avut niciodată scopul să comită infracțiunea imputată, ci din unele circumstanțe independente de voința sa, nu a putut să-și onoreze în termen obligațiunile asumate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 noiembrie 2015, a fost respins ca fiind nefondat apelul declarat de partea

apărării și admis apelul acuzatorului de stat, fiind dispus din oficiu casarea parțială a sentinței în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, cu pronunțarea unei noi hotărâri în partea soluționării acțiunii civile, potrivit modului stabilit de prima instanță prin care de la Plotnicov V. a fost încasată în beneficiul lui Rebeja V. suma de 1 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, în rest, sentința a fost menținută fără modificări.

5. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat că, instanța de fond, cercetând în cumul probele administrate în ședința de judecată prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității raportată la declarațiile date în ședința de judecată și probele administrate, a stabilit o corectă situație de fapt, dând faptelor reținute în sarcina inculpatului Plotnicov V. încadrarea juridică corespunzătoare și anume art. 190 art. (2) lit. c) Cod penal.

În ceea ce privește declarațiile părții vătămate relatate la faza urmăririi penale în coraport cu cele din cadrul ședinței de judecată, instanța de apel nu a constatat careva divergențe, ori o altă descriere a faptelor petrecute între partea vătămată și inculpat, acestea fiind pertinente și concludente, care au fost puse la baza sentinței de condamnare, reținându-se în acest sens că, Rebeja V. după ce a făcut cunoștință cu Plotnicov V. i-a transmis prin intermediul fratelui acestuia suma de 750 lei, iar ulterior 2 500 lei. Anterior sărbătorilor de Paști, inculpatul urma să finiseze repararea și renovarea ușilor, să le aducă și să le monteze, însă cu o zi înainte, acesta nu a venit și nici nu a răspuns la telefon, deși a fost sunat de nenumărate ori.

În aceeași ordine de idei, instanța de apel a constatat că, declarațiile părții vătămate coroborează cu declarațiile martorilor Rebeja R. și Rebeja E.

Instanța de apel a respins ca fiind nefondate declarațiile inculpatului precum că, dânsul nu a urmărit scopul și nu a avut intenția să comită careva acte de *escrocherie*, ori să dobândească ilicit sumele de bani primite de la partea vătămată, ci de unele circumstanțe independente de el, nu și-a onorat la timp obligațiile asumate, or, aceste declarații rămân a fi declarative, care nu au fost confirmate prin careva probe pertinente și concludente administrate la cauza penală.

5.1. Cu referire la apelul declarat de acuzatorul de stat, instanța verificând legalitatea individualizării pedepsei în privința inculpatului a constatat că, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. 6, 7, 61, 75 Cod penal și ținând în continuare cont de circumstanțele cauzei, de personalitatea inculpatului, precum și de valorile sociale care au fost lezate prin comiterea infracțiunii, corect a dispus în acest sens aplicarea în privința lui a prevederilor art. 90 Cod penal.

Totodată, instanța de apel a subliniat că, motivele invocate de acuzatorul de stat în vederea excluderii prevederilor art. 90 Cod penal și anume că, examinarea cauzei a avut loc în lipsa inculpatului, a săvârșit o infracțiune *gravă* și nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, au stat la baza individualizării pedepsei penale, or, aceleași motive nu pot fi invocate și la individualizarea executării pedepsei penale.

În ceea ce privește soluționarea acțiunii civile instanța de apel a constatat că, deși partea vătămată a solicitat încasarea de la inculpat a prejudiciului moral în mărime de 1 000 lei, instanța de fond a dispus încasarea acestuia în mărime de 5 000 lei, fără a-și motiva concluzia respectivă.

Astfel, instanța de apel ținând cont de suferințele la care a fost supusă partea vătămată ca urmare a acțiunilor infracționale ale inculpatului a considerat că, suma pretinsă de acesta cu titlu de prejudiciu moral și-a găsit confirmarea, motiv pentru care instanța de apel apreciat că, părții vătămate urmează a-i fi compensat prejudiciul moral în mărime de 1 000 lei, fiind apreciată drept o satisfacție echitabilă în coraport cu suferințele cauzate.

În ceea ce privește soluționarea acțiunii civile în partea recuperării prejudiciului material în coraport cu cerința acuzării de stat privind încasarea de la inculpat în beneficiul părții vătămate a prejudiciului în sumă de 9 250 lei, instanța de apel a notat că, prima instanță corect a dispus încasarea de la inculpat, cu titlu de prejudiciu material a sumei de 3 250 lei, care a fost achitată inculpatului pentru efectuarea lucrărilor, ținând cont de acel fapt că, instanța de fond a dispus ca, ușile din lemn, care se păstrează la domiciliul inculpatului se fie restituite părții vătămate.

6. Împotriva hotărârilor nominalizate declară recurs ordinar avocatul Popescu I. în numele inculpatului, care, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

În motivarea recursului ordinar, avocatul invocă argumente similare cu cele indicate anterior în apel și descrise la *pct. 3. al prezentei decizii*, suplimentar menționând următoarele:

- probele administrate și anexate la materialele cauzei nu demonstrează vinovăția inculpatului;
- inculpatul nu a semnat vre-un angajament că în mod obligatoriu urmează să restaureze ușile la data propusă de partea vătămată;
- inculpatul a purces la restaurarea ușilor, însă nefiind informat de partea vătămată despre faptul că ușile anterior au fost prelucrate cu "mastică", după aplicarea vopselei acestea s-au umflat și în situația creată nu avea posibilitatea de a restaura ușile în termenii conveniți cu ultima;

- inculpatul a fost nevoit să plece peste hotarele țării, despre circumstanțele apărute din grabă și lipsă de timp, nu a informat-o pe partea vătămată;
- plecarea în situație de urgență a inculpatului peste hotarele țării, nici de cum nu indică că dânsul a avut intenția să comită o escrocherie;
- la 25.10.2013, ulterior la 11.11.2013, în cancelaria Procuraturii sect. Rîșcani, mun. Chișinău, de către partea apărării au fost înregistrate două cereri privind audierea suplimentară a părții vătămate, însă, acestea nu au fost examinate și nu au fost supuse unei aprecieri, ceea ce denotă o atârnare unilaterală față de poziția adusă în apărarea inculpatului, care urmează a fi calificată ca tratament inuman, în sensul art. 3 și 6 din CoEDO;
- partea vătămată nu a propus careva condiții de sancționare a inculpatului în caz dacă ultimul nu restaurează ușile în termenii doriți de dânsul;
- declarațiile părții vătămate relatate la faza urmăririi penale sunt contradictorii celor depuse în cadrul examinării cauzei în instanța de fond;
- art. 1 al Protocolului nr. 4 CoEDO, interpretează foarte larg noțiunea de „drepturi și obligațiuni civile”;
- declarațiile martorilor Rebeja E. și Rebeja R., confirmă că inculpatul a purces la prelucrarea ușilor;
- inculpatul fiind audiat în calitate de “învinuit”, a declarat că, dorește să converseze și să comunice cu procurorul și organul de urmărire penală în limba rusă, fapt indicat în procesul-verbal, însă contrar prevederilor art. 16 alin. (2), (4) Cod de procedură penală, “învinuitului”, nu i-au fost traduse actele procedurale în limba rusă, inclusiv și rechizitoriul;
- dreptul persoanei la examinarea și soluționarea cauzei sale în mod echitabil, presupune că atât procurorul, cât și alte persoane ale procesului penal să aibă posibilitate de a lua cunoștință și de a dezvolta toate probele, cererile sau excepțiile invocate de cealaltă parte (*hotărîrea CtEDO din 27.03.1998, cauza J.J. vs. Olanda; hotărîrea CtEDO din 25.09.2001, cauza P.G. și J.H. vs. Marea Britanie*);
- instanța de judecată urma să se pronunțe asupra încălcărilor de procedură admise de procuror, cu prezentarea concluziilor respective despre admiterea sau respingerea probelor dobândite cu încălcări grave;
- instanța de judecată a dat o apreciere eronată legii material penale cât și probelor anexate la materialele dosarului și a celor cercetate în ședințele de judecată;
- instanța nu a apreciat probele la justa valoare, în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, luând la bază doar o parte din declarațiile părții vătămate și declarațiile martorilor acuzării ignorând, în același timp faptul că aceste declarații sunt contradictorii;
- instanțele inferioare superficial și prin fraze declarative au motivat respingerea probelor apărării;

- la examinarea cauzei în ordine de apel, de către instanță au fost ignorate prevederile art. 419 Cod de procedură penală;

- instanța de apel, examinând apelul s-a limitat doar la transcrierea probelor indicate în sentință, fără a se expune relevant în privința motivelor indicate în apărare și fără a aprecia corect circumstanțele de fapt la încadrarea juridică corectă a faptelor;

- instanța de apel nu a soluționat fondul apelului în coraport cu motivele invocate și normele de procedură penală enunțate, nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar hotărârea adoptată nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția;

- de către instanța de apel nu a fost corectată eroarea legată de patronimicul inculpatului și numele părții vătămate.

6.1. Procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, invocând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale, deoarece din conținutul acestuia rezultă că, recurentul își motivează această contestație prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă motivele de reapreciere a materialului probatoriu nu se conțin în temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală. Respectiv, criticile formulate de autorul recursului nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârilor contestate, ca fiind ilegale, or, reaprecierea probelor, soluție propusă de autor, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Precum a fost menționat supra, recurentul invocă drept temeiuri pentru casarea deciziei instanței de apel pct. 6), 8), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, semnalând și pct. 15) a aceleiași norme procesual penale, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care 6) *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței;* 8) *nu au fost întrunite elementele infracțiunii;* 12) *faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită;* 15) *instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză.*

Analizând aceste temeuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că nici unul din ele nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

Astfel, se relevă că, respectând prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelurile declarate, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, fiind cercetate suplimentar probele administrate de instanța de fond, astfel ajungând la concluzia corectă enunțată în pct. 4. al prezentei decizii.

În sensul prevederilor art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel cuprinde temeurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului părții apărării și admiterii celui al acuzatorului de stat, cu casarea parțială a sentinței și pronunțării unei noi hotărâri în latura civilă.

Ținând seama de aceste prevederi, Colegiul penal constată că instanța de apel a fost în drept și, de fapt, întemeiat a menținut sentința de condamnare a lui Plotnicov V. în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, motivându-și detaliat și clar soluția adoptată.

Astfel, Colegiul penal conchide că temeiul invocat de către avocat și prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată.

Cu referire la critica recurentului sub aspectul pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs menționează că, acest temei pentru recurs este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii.

Sub aspectul situației de "neîntrunire a elementelor infracțiunii", se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acestuia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Astfel, autorul recursului consideră că instanța de apel, care a menținut sentința în latura penală, a tras o concluzie greșită în partea respectivă, menționând că, inculpatul nu a avut *intenția* de a dobândi ilicit careva sume bănești de la partea vătămată, ci din unele circumstanțe independente de voința lui, nu și-a onorat la timp obligațiile asumate, or, plecarea în situație de urgență peste hotarele țării, nici de cum nu indică că dânsul a urmărit anumite scopuri

meschine, totodată, la caz lipsesc probe certe ce ar confirma vinovăția acestuia în săvârșirea *escrocheriei* și nu sunt întrunite *elementele constitutive* ale infracțiuni respective.

Instanța de recurs susține că soluția instanței de apel este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit verificate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că există fapta infracțiunii incriminate.

Conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat și multiaspectual în textul deciziei instanței de apel, iar temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit, deoarece ele au fost obținute cu respectarea normelor de procedură penală, mai mult ca atât, nici partea apărării nu invocă ilegalitatea obținerii probelor pe parcursul procesului penal.

Astfel, afirmația apărării precum că, instanța de apel, a tras o concluzie greșită în ce privește condamnarea inculpatului în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, considerând că lipsesc probe certe ce ar confirma vinovăția acestuia, sunt combătute prin probele acumulate legal în cadrul urmăririi penale, precum și administrate în cadrul cercetării judecătorești în instanța de fond și apel și anume: *declarațiile - părții vătămate Rebeja V. (f.d. 136, vol. I); - martorilor: Rebeja R. (f.d. 140, vol. I); Rebeja E. (f.d. 139, vol. I).*

Concomitent, vinovăția inculpatului, în comiterea infracțiunii imputate, a fost dovedită și prin materialele cauzei și anume: - *procesul-verbal de consemnare a plângerii lui Rebeja V. din 23.05.2013 (f.d. 5, vol. I); - descifrările convorbirilor telefonice (recunoscute prin ordonanța din 23.10.2013 ca corp delict) de intrare și ieșire de pe numărul de telefon 0(68)260858, care aparținea lui Plotnicov V., potrivit cărora până la data de 29.04.2013, numărul dat s-a aflat în rețea, iar din data respectivă nu s-a mai aflat în aria de acoperire (f.d. 26-39, vol. I); - procesul-verbal de ridicare din 24.10.2013, în baza căruia de la Plotnicov V. au fost ridicate patru uși de lemn, de culoare cafenie (f.d. 44-46, vol. I); - procesul-verbal de examinare a obiectului din 24.10.2013, potrivit căruia obiectul examinării l-a constituit patru uși din lemn (f.d. 47-50, vol. I); - ordonanța privind recunoașterea obiectelor ca corpuri delictive și anexarea lor la cauza penală din 24.10.2013, prin care au fost recunoscute și anexate patru uși din lemn, de culoare cafenie (f.d. 51, vol. I) și care potrivit recipisei din 24.10.2013, se păstrează la domiciliul lui Plotnicov V. (f.d. 52, vol. I); - procesul-verbal de recunoaștere a persoanei din 24.10.2013, potrivit căruia partea vătămată a recunoscut persoana sub nr. 3, după înălțime, corpolență, trăsăturile feței, care a însușit suma de bani și ușile pentru a le renova (f.d. 53-54, vol. I).*

Prin urmare, argumentele apărării, precum că Plotnicov V. nu ar fi săvârșit infracțiunea imputată, contravin materialelor cauzei, deoarece, instanța de fond, ulterior cea de apel, corect au menționat că vinovăția inculpatului se dovedește prin probele enumerate mai sus și care sunt în contradicție cu cele relatate de inculpat în apărarea sa.

Instanța de recurs, conchide asupra legalității și temeiniciei concluziilor instanțelor inferioare, care au constatat existența faptei și vinovăției inculpatului Plotnicov V. în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, fiind stabilite în cauză toate elementele constitutive ale *escrocheriei*, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Astfel, instanța de apel s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și a motivat concluziile prin cumulul de probe administrate în cauză, cărora le-a dat o apreciere justă și obiectivă, prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept.

Colegiul penal constată că decizia instanței de apel cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului părții apărării și admiterii celui declarat de partea acuzării, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

Afirmațiile avocatului, precum că instanța de apel incorect a apreciat probele cauzei, care au fost punse la baza sentinței de condamnare, nu pot fi reținute ca temei de admitere a recursului, deoarece, ca probe, acestea au fost administrate cu respectarea procedurii penale, verificate și apreciate de instanțele inferioare conform legislației în vigoare. Mai mult că, critica referitor la procedura de apreciere a probelor ține de starea de fapt a cauzei și care deja a fost efectuată de instanțele inferioare.

Cu referire la temeiul prevăzut de pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, invocat în recursul declarat, Colegiul atestă că, o astfel de eroare în speța dată nu se constată, deoarece, supunând verificării decizia instanței de apel prin prisma erorii de drept invocată de recurent în baza pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul a statuat ca fiind legală și întemeiată concluzia instanței de apel privind menținerea sentinței de condamnare a inculpatului în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, concluzie pe care instanța de recurs și-a însușit-o și în acest sens nefiind necesară o reinterpretare.

Mai mult ca atât, recursul ordinar nu conține o motivare în baza cărei norme urmau a fi încadrate acțiunile inculpatului decât cele incriminate, enunțate supra, respectiv în situația în care inculpatul nu recunoaște vinovăția în

comiterea infracțiunii incriminate, instanța de recurs nu întrevade necesitatea expunerii asupra reîncadrării acțiunilor inculpatului într-o altă normă penală.

Reieșind din argumentele sus-menționate, Colegiul penal conchide că în speța dată nu se constată eroarea de drept prevăzută de pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Prin urmare, Colegiul penal susține concluzia privind temeinicia acuzării referitor la prezența în acțiunile inculpatului Plotnicov V. a elementelor constitutive ale infracțiunii imputate, fapta acestuia corect fiind încadrată în prevederile art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal. Prezența în acțiunile inculpatului atât a elementelor care caracterizează *latura obiectivă* a infracțiunii imputate, cât și a celor care caracterizează *latura subiectivă* ale acestei infracțiuni, au fost demonstrate prin probele enumerate supra, acumulate la faza urmăririi penale și examinate în cadrul ședințelor instanțelor de fond.

O nouă reapreciere a probelor în modul propus de autorul recursului nu poate fi efectuată de către instanța de recurs, deoarece aceasta judecă numai temeiurile de drept.

În continuare, Colegiul penal va respinge ca fiind neîntemeiate argumentele apărării precum, că declarațiile părții vătămate Rebeja V. și martorilor Rebeja R. și Rebeja E., relatate la faza urmăririi penale și în instanța de fond ar fi contradictorii, or, aceștia au depus depoziții sub jurământ, fiind avertizați de răspunderea penală în conformitate cu prevederile art. 312 - 313 Cod penal.

Cu referire la pretinsele acțiuni ilegale întreprinse de către organul de urmărire penală în cadrul instrumentării cauzei și limitarea inculpatului în dreptul de a prezenta probe, instanța de recurs conchide că acestea sunt neîntemeiate și urmează a fi respinse, or, din actele cauzei rezultă că, partea apărării și-a expus în acest sens argumentat obiecțiile sale la faza respectivă, prin cererile din 25.10.2013 și 11.11.2013, iar prin ordonanța procurorului în Procuratura sect. Rîșcani, mun. Chișinău, Cecan L., din 04.11.2013, prima a fost admisă parțial (f.d. 75, vol. I), iar ulterior, prin ordonanța din 11.11.2013, demersul înaintat în sensul încetării urmăririi penale în privința inculpatului a fost respins (f.d. 91, vol. I).

Din considerentele enunțate, Colegiul penal conchide că temeiul pentru recurs, invocat subsidiar de recurent și prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 15) Cod de procedură penală, în mod corespunzător nu și-a găsit confirmare, or, a fost invocat întru susținerea netemeinicii respingerii demersului privind încetarea urmăririi penale în privința inculpatului, care a fost respins prin ordonanța procurorului din 11.11.2013.

Prin urmare, prevederile art. 3 și 6 CoEDO, invocate de recurent, în speță nu sunt aplicabile, iar precedentele CtEDO, la care s-a făcut referire (*hotărârea*

CtEDO din 27.03.1998, cauza J.J. vs. Olanda; hotărârea CtEDO din 25.09.2001, cauza P.G. și J.H. vs. Marea Britanie), au avut ca obiect de discuție alte circumstanțe decât cele existente în prezenta cauză.

La fel nu sunt aplicabile speței nici prevederile art. 1 al Protocolului nr. 4 CoEDO, la care face trimitere recurentul, or, Plotnicov V. nefiind *subiect al relațiilor civile*, este sancționat penal nu pentru că nu a fost în măsură să execute o obligație contractuală, ci pentru că prin *înșelăciune și abuz de încredere* a însușit mijloace bănești de la partea vătămată în sumă totală de 3 250 lei, adică în proporții considerabile, în lipsa a careva garanții reale că le va restitui, ori că își va onora angajamentul asumat (restaurarea a 4 uși din lemn), fapt constatat prin cumulul de probe anexate la dosar și verificate de către instanța de apel.

Totodată, Colegiul penal consideră neîntemeiat și argumentul recurentului în ce privește încălcarea de către organul de urmărire penală a prevederilor art. 16 alin. (2), (4) Cod de procedură penală, precum că "învinuitului", nu i-au fost traduse actele procedurale în limba pe care acesta o cunoaște mai bine (rusă), inclusiv rechizitoriul, or, potrivit recipisei anexate la materialele cauzei, la 11.11.2013, lui Plotnicov V. i-a fost înmănată copia rechizitoriului de pe dosarul penal nr. 2013420940, în limba de stat cu traducere în limba rusă (f.d. 103, vol. I).

În acest context, instanța de recurs constată, că nici recurentul, nici inculpatul, nu au contestat la faza urmăririi penale ordonanța de punere sub învinuire din 09.11.2013 (f.d. 78, vol. I), în sensul încălcării prevederilor art. 16, 66 Cod de procedură penală.

Faptul că de către instanța de apel nu a fost corectată eroarea legată de patronimicul inculpatului și numele părții vătămate se consideră o eroare materială și nu poate duce la casarea soluției adoptate.

Instanța de recurs remarcă, că criticile formulate de recurent, au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel, cărora instanța le-a dat o motivare clară și argumentată expusă în *pct. 5. al prezentei decizii*, soluție, care este susținută și de instanța de recurs și a cărei reluare nu se mai impune.

Totodată, nerecunoașterea vinovăției de către inculpat nu echivalează cu achitarea acestuia, de vreme ce probele pertinente și concludente, analizate în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, dovedesc cu certitudine vinovăția acestuia în săvârșirea infracțiunilor imputate.

Generalizând cele menționate anterior, Colegiul penal conchide, că concluziile la care a ajuns instanța de apel privitor la menținerea sentinței în latura penală în privina inculpatului sunt corecte și corespund materialului probator, iar pedeapsa aplicată de către instanța de fond este echitabilă și în limitele legii penale.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Popescu Ion în numele inculpatului Plotnicov Veaceslav, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 noiembrie 2015, în cauza penală în privința lui *Plotnicov Veaceslav Ivan*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 decembrie 2016.

Președinte
Judecătorii

Petru Ursache
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti